

НАЦІОНАЛЬНИЙ ТИЖДЕНЬ ЧИТАННЯ ПОЕЗІЇ

16-22 БЕРЕЗНЯ 2026 РОКУ

«ЗОЛОТИЙ ГОМІН»

Підготувала старша викладачка кафедри української літератури ПНПУ Галина Білик

Павло Тичина, 27.01.1891-16.09.1967

Робота Михайла Жука

Гасло тижня – із відомого твору:

**Над Києвом – золотий гомін,
І голуби, і сонце!**

**Внизу –
Дніпро торкає струни...**

.....

**То Україну
За всі роки неслави благословляв
хрестом
Опромінений,
Ласкою Божою в серце зраний
Андрій Первозванний
І засміялись гори,
Зазеленіли...**

П. Тичина, «Золотий гомін», 1917 (уривок)

«Рядки твору через понад століття не втратили своєї актуальності. “Золотий гомін” знову звучить про те саме: волю, надію і світло, огонь, що перемагає. Об’єднаймося навколо поетичного тижня читання, щоб віднайти близькі своєму серцю рядки, відкрити нові імена та тексти, а головне – почитати поезію та розділити між собою трохи світла».

Український інститут книги

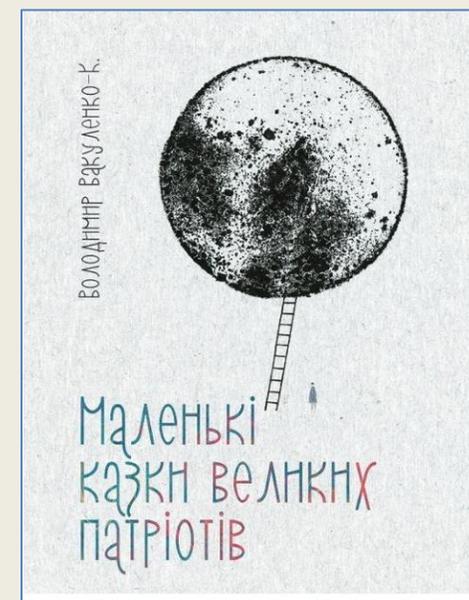
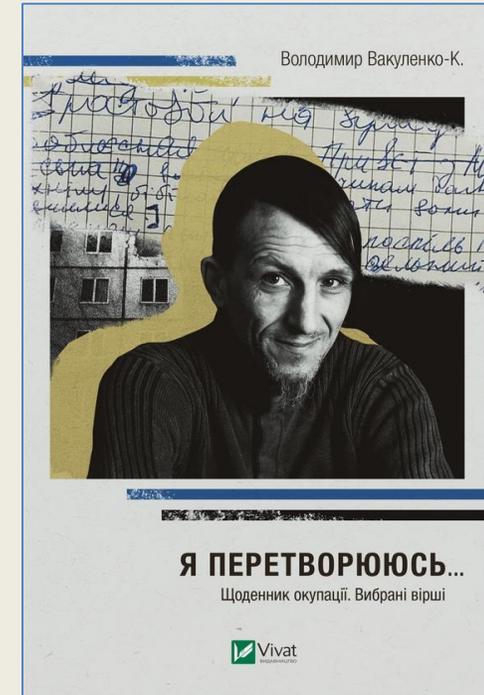
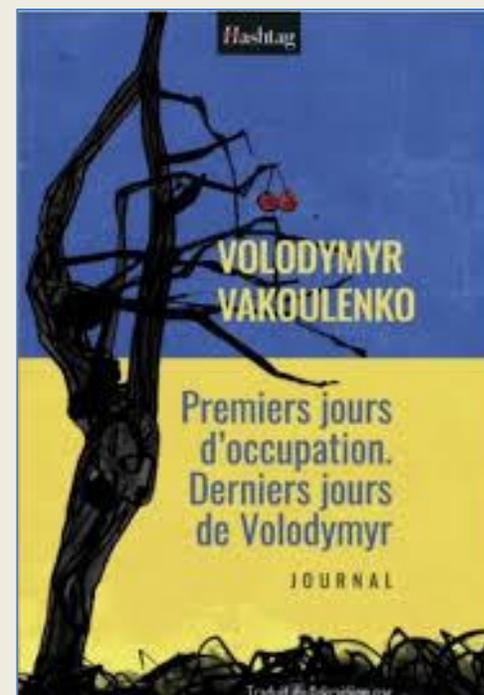
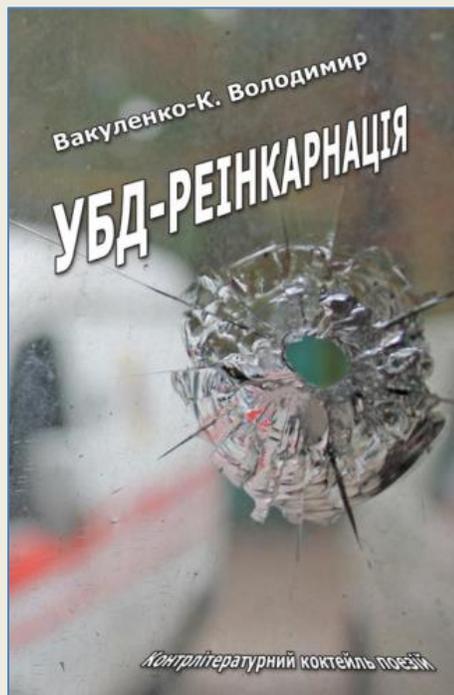
ДЕНЬ
ПЕРШИЙ
ВОЛОДИМИР
ВАКУЛЕНКО-К.

01.07.1972-після 24.03.2022

Відомості про життя і творчість

- Народився і жив у селі Капитолівці Ізюмського району Харківської області.
- Закінчив школу в рідному селі та Червоному Осколі, Ізюмське ПТУ. За фахом кухар-кондитер, за інтересами – історик, нумізмат.
- Був письменником, перекладачем, редактором дитячо-підліткової газети, літературних видань, Вікіпедії, культурно-громадським діячем.
- Писав з дитинства, друкувався з 2001 р. у періодиці різних областей України.
- Був членом літоб'єднань «Крем'янець» (м. Ізюм), «Прометей» (м. Костянтинівка).
- Автор 15 книг поезії та прози, зокрема дитячих віршованих збірок.
- Учасник Революції Гідності, був важко поранений на Майдані Незалежності в Києві; від початку російсько-української війни – волонтер.
- Лауреат багатьох конкурсів і премій, зокрема **Міжнародної літературної премії імені Олеся Ульяненка** за роман «Кладовище сердець» («Інфаркт для Гурманів») (2010-2012).
- Заарештований 24.03.2022 (і невдовзі застрелений) бойовиками «ЛНР», які діяли в складі 8-ї загальновійськової армії Південного воєнного округу армії РФ.
- Герой України (01.10.2025, посмертно).

...сьогодні, у День поезії, в небі привітав мене невеликий журавлиний ключ, і крізь їхнє «курли» ніби чулося: «Усе буде Україна! Я вірю в Перемогу!»

«Я перетворююсь... Щоденник окупації. Вибрані вірші» (2023, с.71)

<https://www.youtube.com/watch?v=4cm6kmJbF7o&t=6s>

Фільм Катерини Лихогляд і команди «Суспільного»

Перетворююсь

Перетворююсь в розділ, у простір,
у постріл.

Створюю те, що, либонь, на
погибель приречене.

Але що пропонується – в
невловимім потоці стріл,

Лиманами ллється змова, мови не
стало на речення.

Слава зганяє хвостом застарілі
кусючі амбіції,

Чеше хмарами роги, замислюється
над накоєним...

Все, що назвали життям, – всього
лиш обіцяна фікція.

Сіють зуби в ріллю армагедонні
воїни.

РАВЛИК-ШКОЛЯРИК

Равлик повз до школи хутко.
Захопив рюкзак і куртку,
До кишень запхав три груші –
Равлик поспішає дуже.
За два дні проповз два кроки.
Дальня путь – ото морока.
Мама в рюкзачок збрала
Шість підручників, лекало,
Зошит, ручку й олівець,
Гумку, фарби. Напростець
Равлик повз через яруги.
Он і школа вже за лугом.
Груші схрумав по дорозі.
Школа. Дзвоник. Пізня осінь.
Листопад. Деревя кволі.
Всі від вересня у школі –
Та не равлики, бо в них
Найпізніше вчать із книг
Цифри, літери, фігури.
Равлик встиг на фізкультуру –
Перший в них урок, і власне
Вчать усе робити вчасно.

БОЯЗКИЙ та КОЛЮЧИЙ

Запитали в зайця Гриця:
«Ти чого всього боїшся?
Навіть, певно, коли спиш
Ти від страху весь тремтиш.
От, – говорить їжачок, –
Яблучний я п'ю сочок.
То для сили, а в комоді
Захисний колючий одяг.
То ж і в лісі жить не страшно –
Я голчастий роблюсь вчасно...»
Каже заєць: «Сік морквяний
П'ю і я. Та, знаєш, давня
Є прикмета у природи –
Ми зайці, авжеж, не горді
Народились зі страхами
Тож комусь і бути нами».

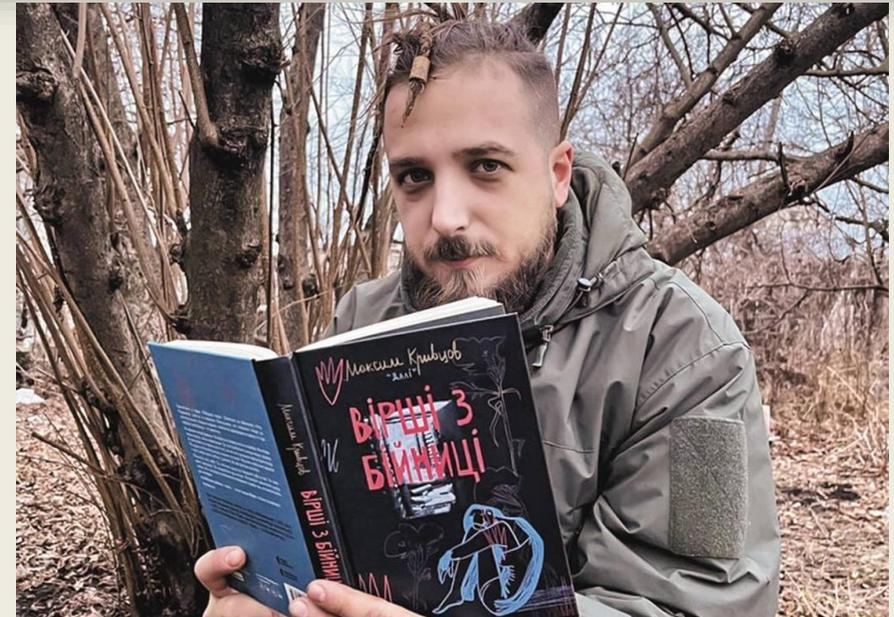
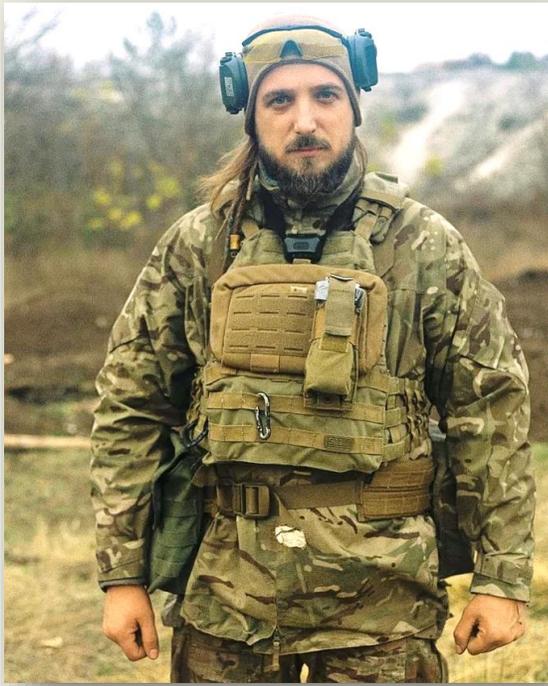
КІЗЧИНА СКОРОМОВКА

Кізка розказала казку козенятам –
В казанок капусту покришила й
кріп.
Колобок котився колом коло хати,
Колосок кошлатий попросивсь у
сніп.

ДЕНЬ
ДРУГИЙ
МАКСИМ «ДАЛІ»
КРИВЦОВ

22.01.1990- 07.01.2024

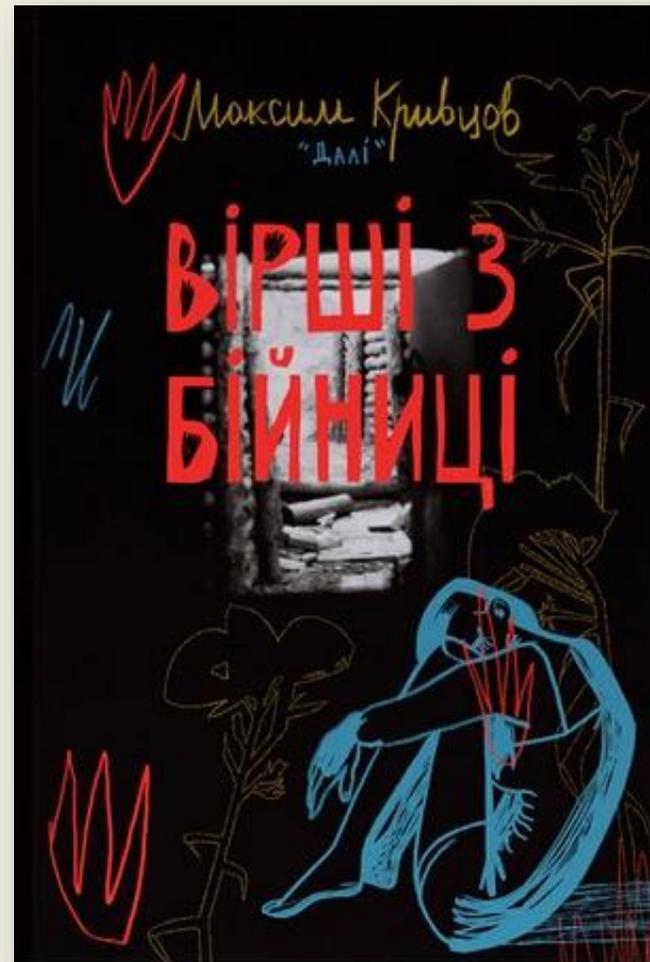

Відомості про життя і творчість

- Народився в Рівному.
- Закінчив школи 23 та 28 і технікум технологій і дизайну в рідному місті; 2014 р. – Київський національний університет технологій та дизайну. З дитинства займався плаванням, писав вірші.
- Був поетом, фотографом, культурно-громадським діячем. Учасник Революції Гідності, доброволець, воїн ЗСУ.
- Боець 5-го батальйону ДУК «Правий сектор» (2014-2015), старший кулеметник БШР НГУ (2016-2019). Після демобілізації: контент-менеджер Центру реадптації та реабілітації учасників АТО та ООС «ЯРМІЗ» та копірайтер Veteran Hub. Із 2022 р. – кулеметник, учасник боїв за Київщину, Харківщину, Херсонщину, Луганщину і Донеччину.
- Публікував твори в колективних виданнях: «Книга Love 2.0. Любов і війна», «Там, де вдома: 112 віршів про любов та війну», «Колискова 21-го століття Vol.1: що тебе заколисує?» та ін.
- Автор збірки «Вірші з бійниці» (2023), яку переклали низкою мов світу.
- На його вірші створено пісні: гурт «Yurcash» – «Панівна висота», «Він в ЗСУ, вона в ТрО», «Жовтий скотч» (звучить у фільмі «Наші Котики») та ін.
- Лауреат літературної премії імені Уласа Самчука (2024, посмертно, м. Рівне).
- Герой України (22.08.2025, посмертно).
- Діє Фонд імені Максима Кривцова.

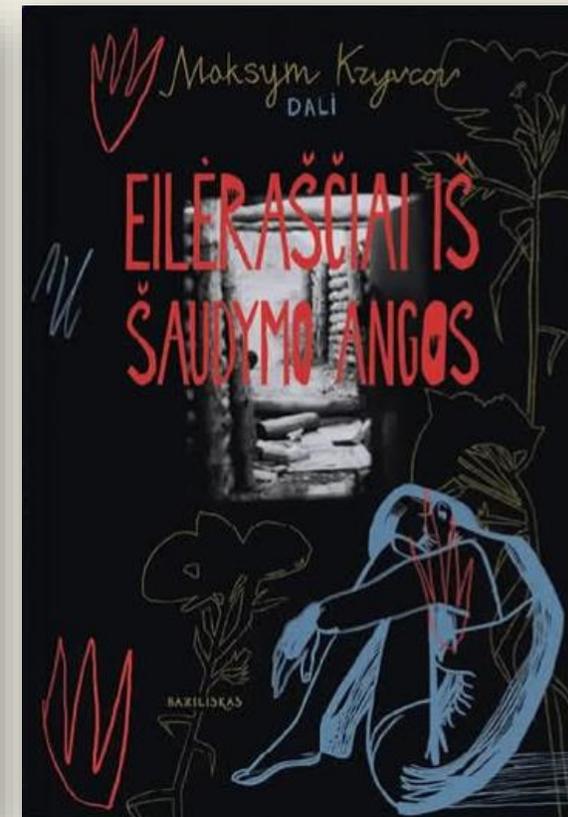
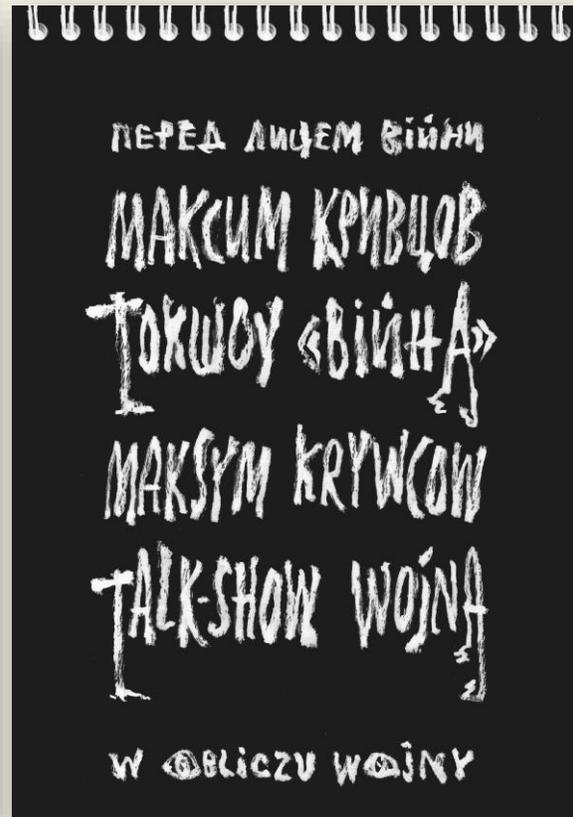
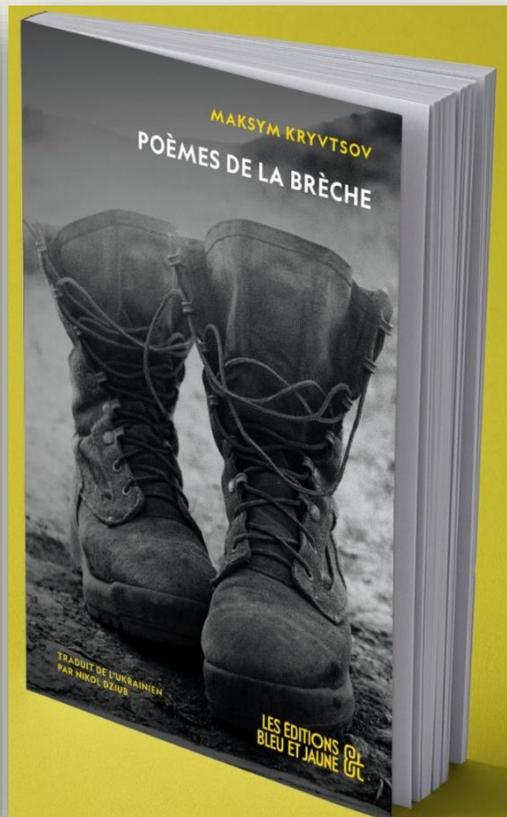
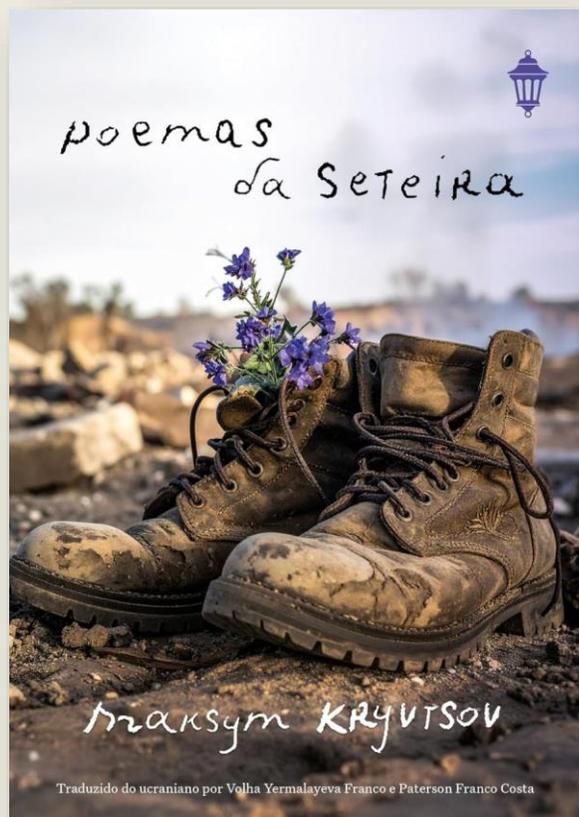

**Збірка 2019 р.
Містить твори 8-ми сучасних молодих
поетів та поеток: 4 чоловіків-воїнів
АТО/ОСС та 4 жінок-волонтерок
2014-2018 рр.**

**Максим Кривцов читає свої вірші: ОСТАННІЙ ВИСТУП.
Буча. Марія – Голгофі. Похорон української поезії –
https://www.youtube.com/watch?v=ePwsPLC7_sI**

Перекладні видання збірки Макса Кривцова французькою, польською, португальською, литовською мовами

«Його знають як поета та військовослужбовця, і мало хто, що він спецпризначенець Сил спеціальних операцій. Революція Гідності, ДУК “Правий сектор” та Національна гвардія України. За час повномасштабної війни навряд існує місце вздовж лінії фронту, де б Максим Кривцов з позивним “Далі” не виконував надскладних задач, більшість з яких досі під грифом “секретно”. Київщина, Запоріжжя, Донеччина та Харківщина – про бойовий шлях він міг розповісти лише через свою поезію, за якою можна відстежити хронологію подій. Нещодавно Максим Кривцов видав свою першу збірку “Вірші з бійниці”, проте так і не встиг провести літературної презентації. Він загинув під час виконання бойового завдання на Харківщині (Зі спогадів побратима)».

- **Спецоперації за лінією фронту, штурми та контактні бої – війна поета та бійця ССО Максима Кривцова. Фільм Ірини Стороженко –** <https://www.youtube.com/watch?v=eEKzPhq6HWM>
- **Гість – кулеметник, поет, автор тексту до пісні «Жовтий скотч» – Максим Кривцов (інтерв’ю) –** <https://www.youtube.com/watch?v=sTpPTLSWVcM>

На дорогах і
Городах
Тіла
Мла і холод
Посівна

Руки ноги
Шкіра
Вітер очі
Шкірить

Риє окопи
Марія
Кожен робить
Що уміє
Патрони несуть
Херувими
В посадку насипають
Серафими

Порохом хрестить
Іоан
Під наглядом Бога
Й Перуна

Ну що, ну що
А коли вже весна?

Коли вже весна?
На городах тіла
Посівна

Риє окопи
Марія
Кожен робить
Що уміє
Патрони несуть
Херувими
В посадку насипають
Серафими

* * *

Коли уже мене
уб'є ракета?
Коли нарешті
спалить град?

Я випаляю цей світ
наче сигарету

Стрибаю в спальник
стягую шкарпетки
і пишу тобі в тг:
усе гаразд.

* * *

Сідаєш в броню
наче у човен
накладаєш на очі
тактичні окуляри
замість монеток
і запливаєш у Стікс посадки.
Водій-механік Харон
впевнено мчить
у невідомість і достеменність
гуде двигун
наче перше слово
сьогодні твій Бог носить легкі
плити
мультикамові брюки з
наколінниками
хоча вони більше треба нам
аніж Богу
заряджає кулеметну стрічку
і хто його знає,
чи сподобаються йому твої
тактичні окуляри з барахолки
і хто знає,
де закінчується Стікс
і куди тебе занесе течія.
Головне
поправ окуляри
міцно притисни зброю до грудей
і дихай
дихай
дихай
бо
коли
ще.

* * *

Моя голова котиться від посадки до
посадки
як перекотиполе
чи м'яч
мої руки відірвані
проростуть фіалками навесні
мої ноги
розтягнуть собаки та коти
моя кров
вифарбує світ у новий червоний
Pantone людська кров
мої кістки
втягнуться в землю
утворять каркас
мій прострелений автомат
заржавіє
бідненький
мої змінні речі та екіпу
передадуть новобранцям
та скоріше б уже весна
щоб нарешті
розквітнути
фіалкою.

ДЕНЬ
ТРЕТІЙ
ПАВЛО
ВИШЕБАБА

28.03.1986

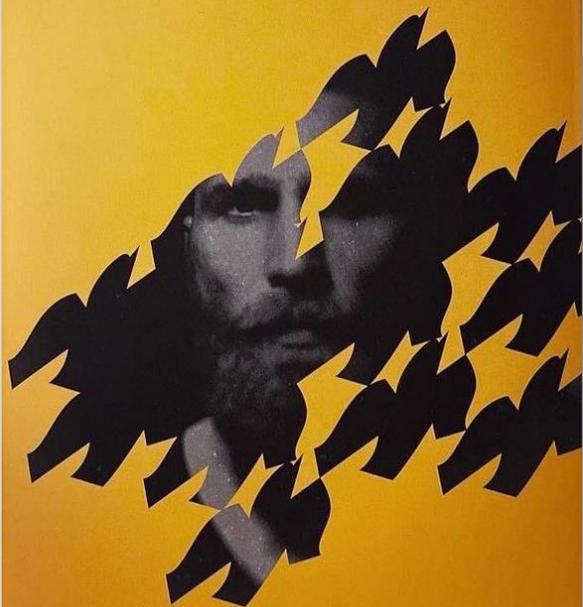

Відомості про життя і творчість

- Народився в м. Краматорську Донецької області.
- Закінчив факультет журналістики Маріупольського державного університету (2012), працював у газеті.
- Із 2012 р. живе в Києві, учасник Революції Гідності, працівник прес-центру Штабу національного спротиву, згодом – прес-служби Кабінету міністрів України, Верховної Ради України. 2014 р. перейшов на українську мову спілкування.
- Музикант, поет, природозахисник, співзасновник та голова ГО «Єдина планета», співзасновник антихутряної кампанії «ХутроOFF», воїн-мінометник 68-ї окремої єгерської бригади.
- Літературною творчістю активно займався з початку 2010-х рр.
- Друкувався в колективних збірках «Про що він мовчить», «Війна 2022. Щоденники, есеї, поезія», «Незламній / For Invincible», «Поміж сирен. Нові вірші війни», «Соняховий Лев / The Sunflower Lion», «Книга Love 3.0 Любов, що перемагає» та ін.
- Авторська книга – збірка віршів «Тільки не пиши мені про війну» (2022, 2023).
- Лауреат **Всеукраїнської літературної премії імені Василя Симоненка (2024)**, переможець конкурсу воєнної літератури «4.5.0» в номінації «Поезія» (2024).

ТІЛЬКИ НЕ ПИШИ МЕНІ ПРО ВІЙНУ

Павло Вишебаба

ПЕРЕД ЛИЦЕМ ВІЙНИ
ПАВЛО ВИШЕБАБА
МОЄ ПОКОЛІННЯ
PAWŁO WYSZEWABA
MOJE POKOLENIE
W OBLICZU WOJNY

ФАНТОМНІ БОЛІ

На Донбасі міста не прокинуться від сирени,
їх покинули люди, як кров залишає вени,
їх відрізали скальпелем фронту супроти волі,
кожен з нас відчуває у тілі фантомні болі.

Ми вдивляємось в бік знерухомленої

кінцівки,

але поки лише через оптику, лиш прицільно.

Не у білих халатах — у формі з брудними
літерами

тут країну зшивають голками

крупнокаліберними.

Український світанок зійде над Донецьким

кряжем,

хтось із нас неодмінно до ночі в цю землю
ляже.

Тільки думка майне, як заправиш в ріжок

набої,

що ти жив, як простий чоловік, а помреш, як
воїн.

22 квітня 2022,

Мар'їнський район Дон. обл.

ЛІЧИЛКА ДЛЯ ЯНГОЛІВ

Раз, два, три — вогонь згори.

Три, чотири — ми у тирі.

П'ять, шість, сім — ховатись всім.

Вісім, дев'ять — люди, де ви?

Дев'ять з ніжним ланцюжком.

Засипає двір сніжком,

всіх ляльок вкладаю спати,

вже летять до них снаряди,

розбиваючи сніжинки.

Дев'ять з половинкою.

Слон кричить, піднявши хобот, —

від сирен по шкірі холод,

з вікон сполохнули круки,

мама нас бере на руки.

Дев'ять — хрусть! — на

соломинці.

На столі лежать гостинці,

сохнуть іграшки у ванній,

в коридорі чобіт мамин

перекинувся на бік

(я закінчую свій лік),

двері, циферки, адреса...

Хто не заховався, десять! —

Боже, я не винувата,

я іду тебе шукати.

15 березня 2022, Сарненський
район Рівн. обл.

ДОНЬЦІ

Тільки не пиши мені про війну,
розкажи, чи є біля тебе сад,
чи ти чуєш коників і цикад,
і чи повзають равлики по в'юну.

Як у тих далеких від нас краях
називають люди своїх котів?

Те, чого найбільше би я хотів, щоб
не було смутку в твоїх рядках.

Чи цвітуть там вишня та абрикос?

І якщо подарують тобі букет,
не розкажуй, як бігла ти від ракет,
розкажи, як добре нам тут жилося.

Запроси в Україну до нас гостей,
всіх, кого зустрінеш на чужині,
ми покажемо кожному по війні,
як ми вдячні за спокій своїх дітей.

17 травня 2022,

Мар'їнський район Дон. обл.

ДЕНЬ
ЧЕТВЕРТИЙ
ЕММА
АНДІЄВСЬКА

19.03.1931

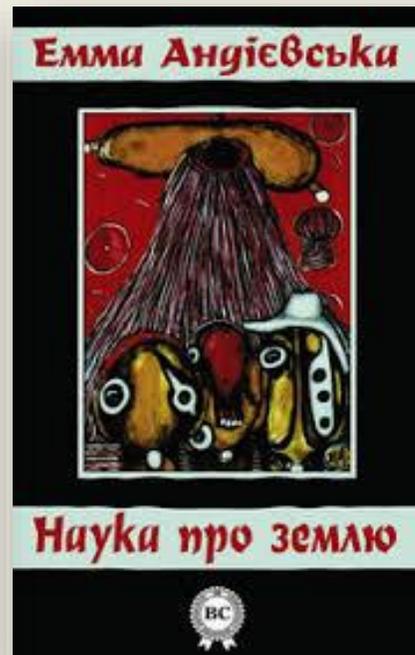
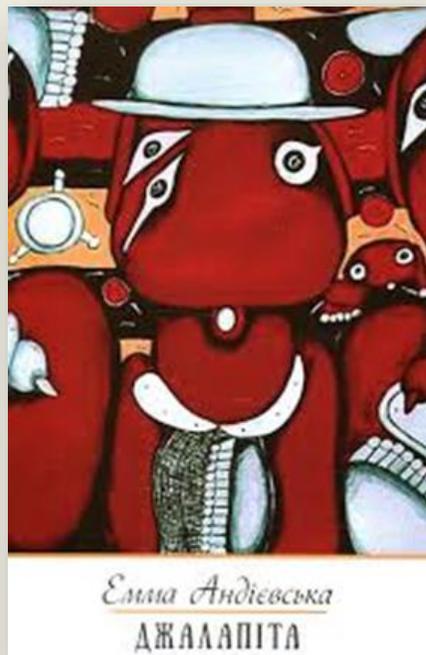
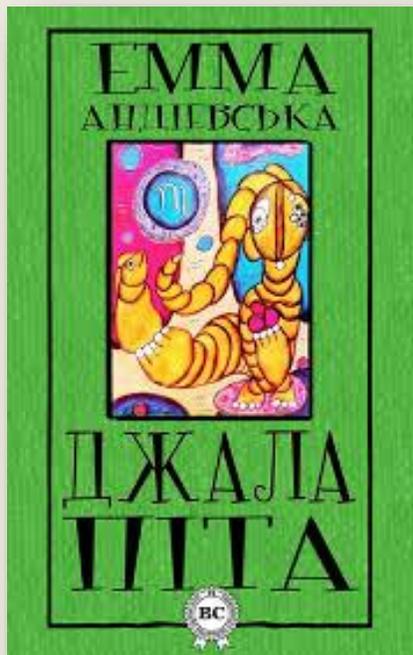

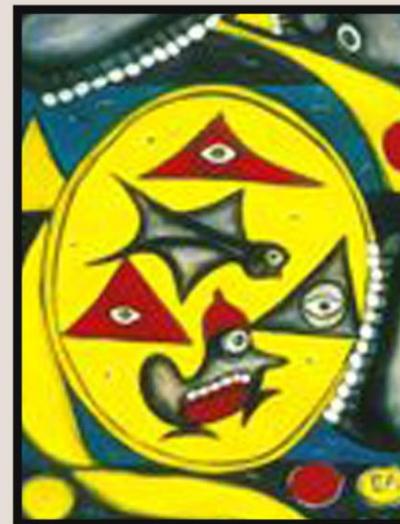

Відомості про життя і творчість

- Українська письменниця, художниця, яка має громадянство США, живе в Мюнхені.
- Народилася 19 березня 1931 р. в місті Сталіно (Донецьку) в родині інженера-хіміка й учительки біології. З 8 років жила в Києві, із 12-ти – за межами України.
- Батько імовірно був убитий НКВС 1941 р. (пропав). Із мамою емігрувала 1943 р. – під час відступу німецької армії.
- З дитинства цікавилася літературою, багато читала, мала феноменальну пам'ять, легко навчалася, хоч – через слабке здоров'я – на екстернатній формі.
- Згодом закінчила філософський і філологічний факультети Українського Вільного Університету в Мюнхені.
- Науковим керівником був В. Державин, а одним із викладачів – І. Кошелівець, із яким одружилася 1959 р.
- У 1959-1995 рр. працювала на радіо «Свобода» (дикторка, редакторка тощо).
- Друкується з 1949 р. Авторка 29 збірок віршів, 5 книг малої прози, 3 романів, понад 9000 картин (модерн, сюрреалізм).
- Членкиня Нью-Йоркської групи, Національної спілки письменників України, українського ПЕН-клубу та Професійного об'єднання художників Баварії.
- Лауреатка Національної премії України імені Т. Г. Шевченка (2018) та багатьох інших відзнак.

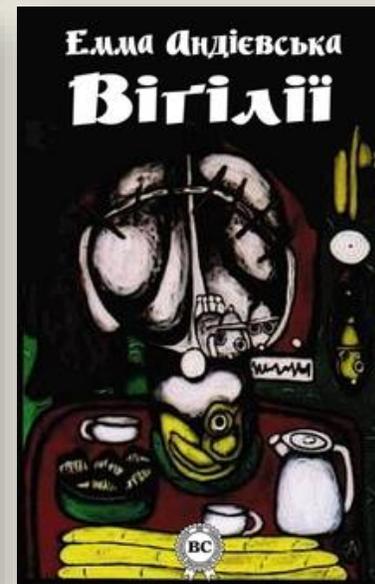
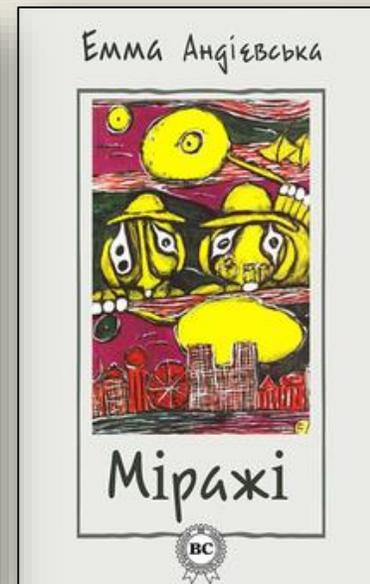
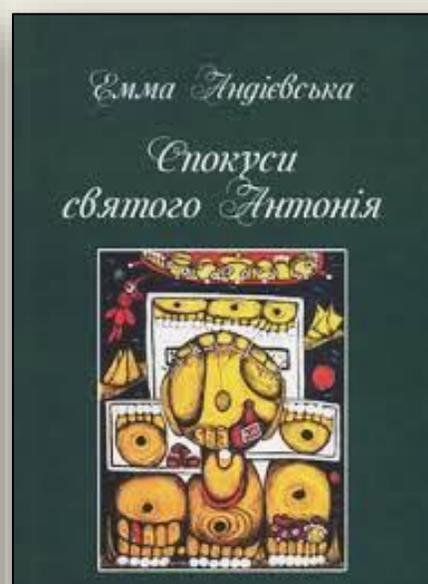
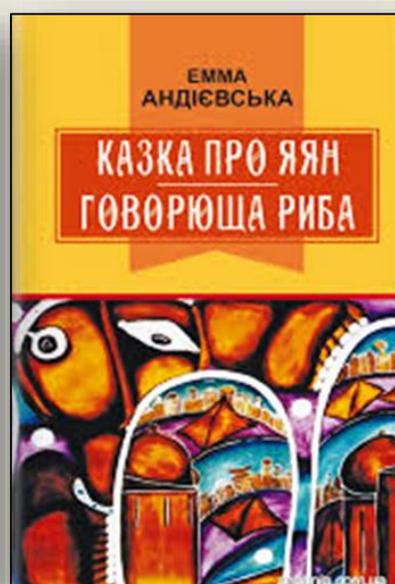
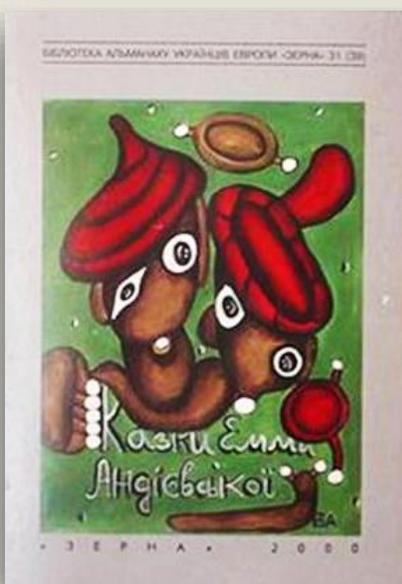
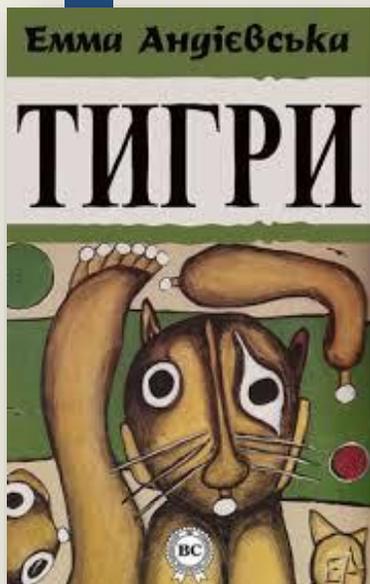
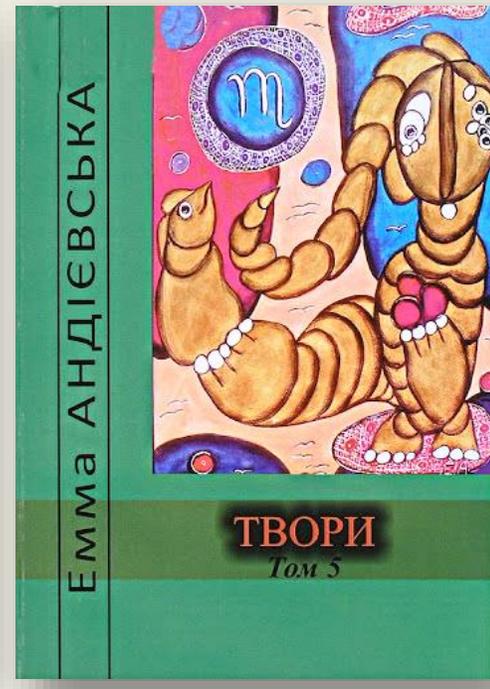
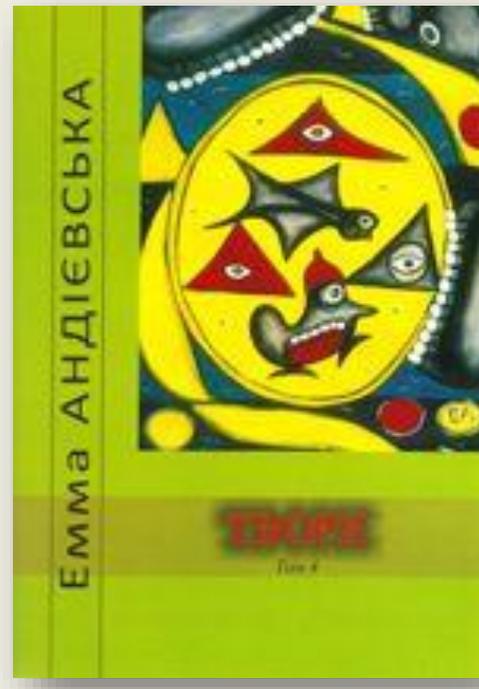
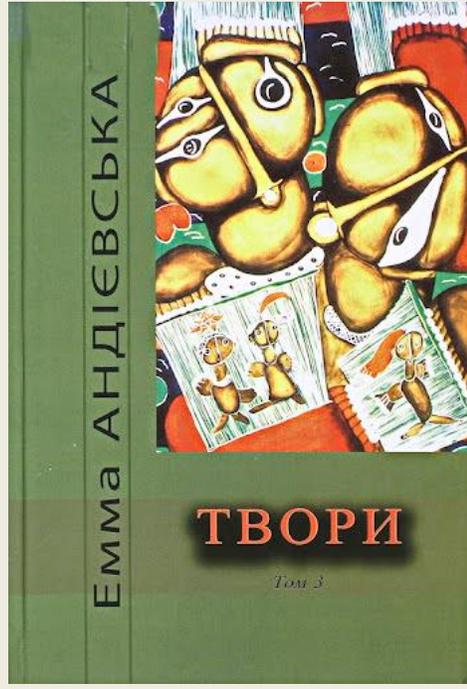
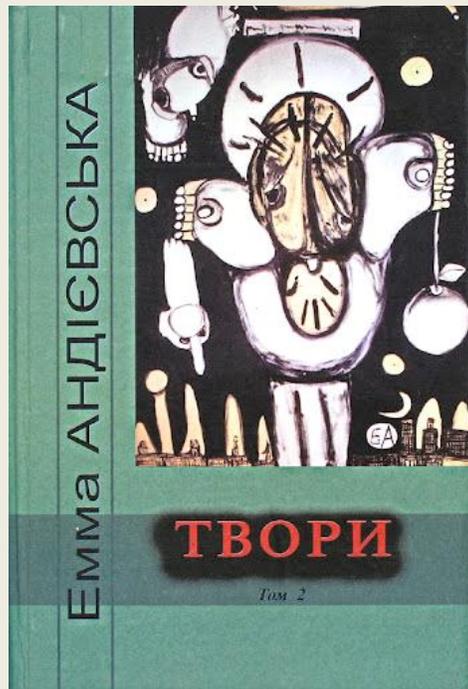
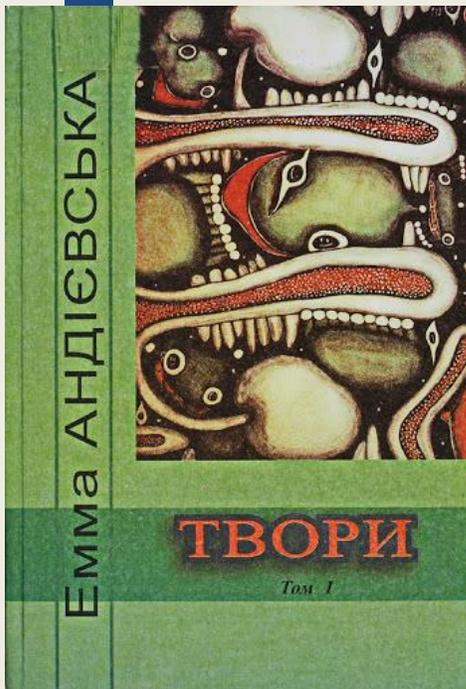

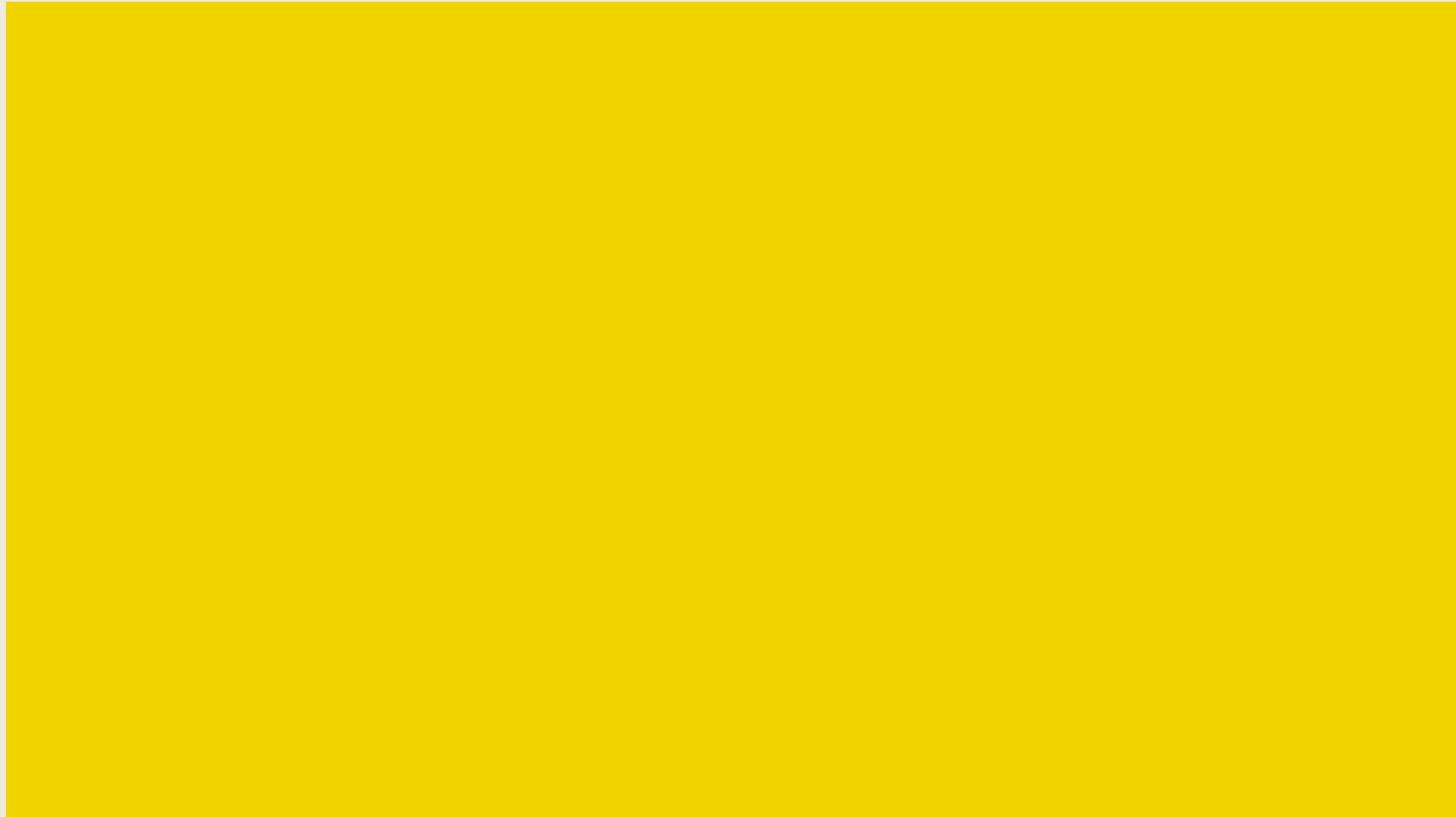
ЕММА АНДІЄВСЬКА

Герострати

**Емма Андієвська - українська поетеса, прозаїк, художниця. Відеоролик Світлани
Оліфіренко. Донецьк, 19 липня 2013 р. - <https://www.youtube.com/watch?v=wKRnFdDNTqo>**

БАЗАРУ ПРОПОВІДНИК

Він роздмухує дзвін, як рукав,
На тілі у нього замість руки ріка
І кілька гаків, щоб тримати маркізи над
прилавками.

І баби з тілами повними риб,
Зір — калачики, дивляться згори,
Як він розводить на грудях
Води гармонію.
Що йому, коли руки — ріка.
Він весь базар захова в рукав.
Він світ, як тараню, — виб'є об ногу сіль.
Куди скаргу на нього,
Коли він все і всяк,

І в кожного гуля на весіллі?
В бік ножем його — не бере,
У нього пазуха вище дерев:
Він кожному сват і брат.
Базар вирішує — нехай!
Нехай роздмухує дзвін насадник добра.

1961

НАВКОЛО ПЕРЕДУМОВ

Воює далі, хоч давно помер,
Самітній лицар в тилигах цеглястих.
Як гупа серце крізь опале листя. —
Єдиний змиг, — й помандрував крізь мур.
Минуще — свій — і вміст, і хвилемір —
Із капищами марноти і млости.
Бува, що й смерть шаленцеві полестить,
Хоч в неї — з атраментом каламар.
Як немовля, яке — тіла дорослих,
Що — видиме (не краєвиди — рислінг),
Дарма на нього увесь всесвіт цика,
Бо ж — нетямуще — бульбашку — на цоколь,
Що вічність, — вибуховий хемікат, —
На ключ — у грудях тліну — замика.

Добрий вечір, самотносте!
Ось кухоль, ось кінь мій, ось
моє серце.

Путь моя фіялкова,
Помисли, місяцем сточені.
Не кажи: десь за горами.
Кажі: тут, сьогодні, опівночі.
Сьогодні. Зараз. Ніколи.

Камінь? – Важче від каменя.
Кров? – Болючіше всіх ран на
світі.
Вихор? – Попеліє душа,
пріркою зяє розум.
Ніколи. Ніде. Ніколи.

ДЕНЬ П'ЯТИЙ

недописані

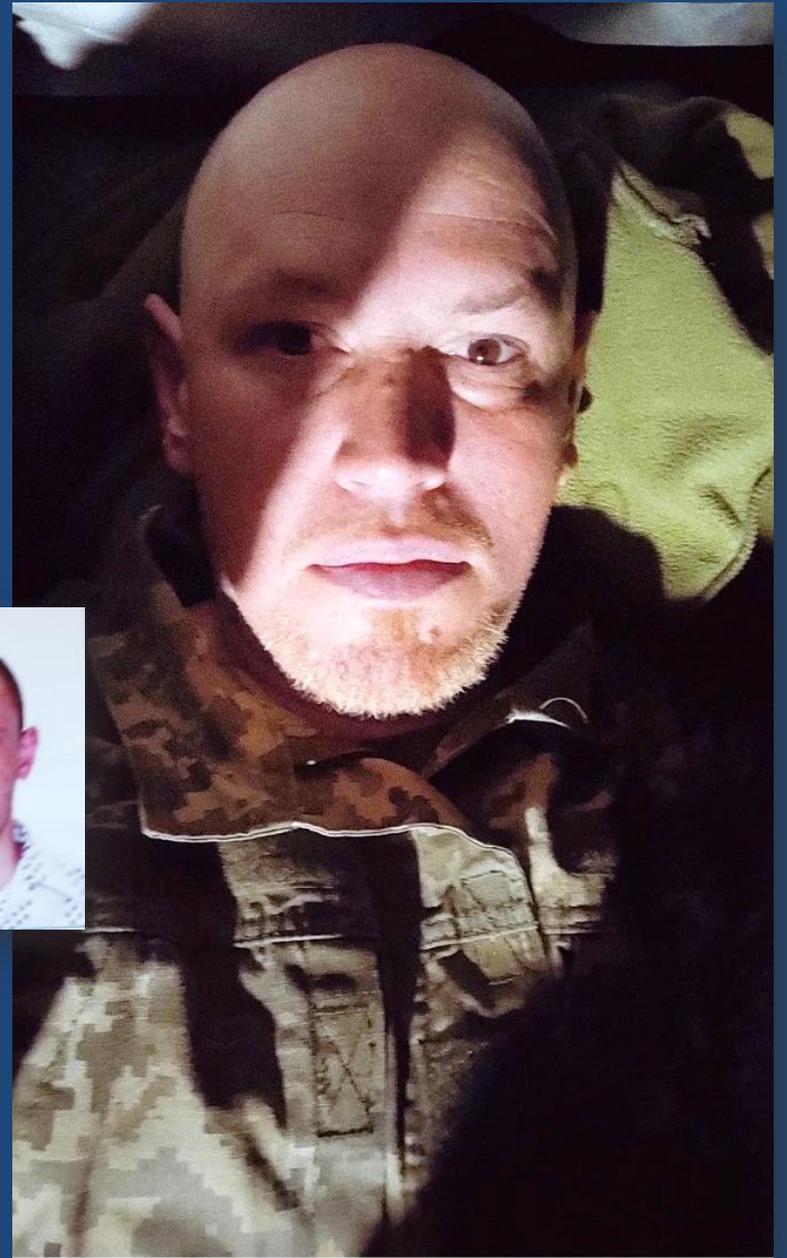
проект пам'яті людей літератури, що загинули
внаслідок російського вторгнення в Україну

<https://www.facebook.com/nedopysani.project>

*відомості на 17.02.2026 →

БАБИЧ ГИРИЧ ВАКУЛЕНКО-К ЧЕРНІЛЕВСЬКИЙ ХАРАКОЗ БУРОВ АГАФОНОВА МАТВІЙ
РУФ СКАЛЬД МИСЯК СИЧ ДОВГОПОЛИЙ БАЛЬ ЗАЙКОВСЬКИЙ КРАВЧЕНКО БЕРЕЖНИЙ
ТЕРЬОХІН СТЕЦЬОК КИСЛЮК МИРОНОВ ПАВЛЕНКО АНТІПОВ СЛЮЩИНСЬКИЙ ГУЛЕВИЧ
КОВАЛЕНКО РОМАНОВСЬКИЙ БОГДАН ОСАДКО АФНАСЬЄВ КУЗЕНКОВ РОЛДУГІН
ВОЛІКОВ ШАРОПОВ ЦВІЛА ГОРДЕЄВ АМЕЛІНА ГУДИМА ПОДИБАЙЛО ДОРОШЕНКО
ІВАКІН ПЕТРЕНКО ГАЙДАР МЕНЬШОВ ЗАКЕРНИЧНИЙ КЛЮФАС КОНОНЧУК ГОРБИК
КРИВЦОВ ШЕМЧУК КРУПА ЛУГОВИЙ ЩОЛОКОВ САЛЬВА КОНДРАТ КОЗЛОВСЬКИЙ
СКОБЛЯ КРАВЕЦЬ СКОРОБАГАТИЙ БОБОК ПЛЕТНЬОВ ОСІЄВСЬКИЙ МИРОНЮК МАТЛАК
ГОНЧАРЕНКО ПАЛАМАРЧУК ЯКІБЧУК НЕЧИПОРЕНКО МОРИКОНЬ КВАША КРАВЕЦЬ
ХРАПІНА СТРОГИЙ РИЖЕНКО КУРАСОВА НАІДА ДОВСЬКА МИНА ЄВАШИЛО МЯЛІГУЛИС
ЄМЕЦЬ ЖУКОВ ПОКРИШКА МАКАЛІШ ДЗЮБЕЛЮК ГОЛЕНКО ЯРЕМЕНКО РАЧОК
КОРЕНОВСЬКИЙ ЛУЩАЙ ОНИЩЕНКО КАЛІНІН НАБЕГОВ АСАЛИНСЬКИЙ ПЕДЧЕНКО
ІГНАТЮК ДАЛЕ ПРОКОПЕНКО НІКОЛАЙЧУК ЖУРЕК КОЧАН МАТІЙЧУК СОКОЛОВСЬКИЙ
КОНДРАТЮК ДЖУСКРЯЖЧУБЕНКО ГАРДТЮРКЕВИЧ ЗАДОЯНЧУК ПОНОМАРЬОВУСКОВ
ВИТВИЦЬКИЙ ЗАЛЕВСЬКИЙ ІЩЕНКО ШИБУЛЬСЬКА ШЕВЧЕНКО ЖЕЛДАК КОРОТКА
КУШНЕРЕНКО ДАБІЖА ЗАМЧЕНКО ОБОДЗІНСЬКА ВИНОГРАДОВОЛОШИН ШТАТСЬКИЙ
СОЛЬЧАНІК ЖУКОТИНСЬКИЙ ВІННЕР ВИШНЕВСЬКИЙ ЖАЛО КУЧЕРЯВЕНКО
КАПІНЧЕНКО РОМАНЕНКО БЕЛОРУС МАРЧЕНКО ГРІНКЕВИЧ КУЗЬМЕНКО ПИВОВАРОВ
ПЕТРЕНКО ДОБРИЙ КОЗАК КУВШИНОВА СОСНОВ МІЩЕНКО СЛАВИЧ ІВАНОВ ШВЕЦЬ
КОВШИКОВ БРИТВИЧ ЧЕБОНЕНКО ЛУТЧЕНКО СУХАР АНДРУЩЕНКО БІКЕТОВ
ТАРАХКАЛО МУЛЬКЕВИЧ МОДРІК ЛЯХ КАРПОВ САМОЙЛЕНКО ОВДІЄНКО ДЗЮБКА
ГОРДЕЄВ МОСКАЛЕНКО ОЛЕШНИЙ ХУХЛЕЙ КОЖУШКО ПАРАМОНОВ КОНОВАЛ ГАСВОЙ
КОЗЕНКО КАЛЕМБЕТ ЯЦУРА ТИНЯНОВ БОЖЕСКУЛ ГОРВОВЦОВ ЛУПІНІС НАГОРНЮК
ДЕНИСЕНКО ПАВЛЕНКО БАРАНОВА ГАСВСЬКИЙ ЗАЙМІВ АНДРІЯНОВА СУДАКОВА
КОПТЯКОВА ЖИЛІН СКОРЮКОВ БОБРОВСЬКИЙ БОРБИТ ГОРЯЙНОВА ЩУРИК ВОЙТЮК
ТАЛІМОНОВ ІЛЛЯ ЗУБАТЕНКО ЖИВОДЬОР ПАШНЮК ПАШНЄВ СТЕПАНИЩЕВ ВЕТРОВ
ЖАБРОВЕЦЬ САВЕНКО КАНЮК МІЛЮТІН ГОЛОВЕНКО КОЗИНЕЦЬ БЛИЗНЮК
РОДИТИЛЄВА-ПРОЦІК ГЕРАСИМОВИЧ ФЕДОТОВ ПОДВИШЕННИЙ ШАКІН РОГОВИК
ІВАСИШИН ТРЕТЯК ЛИТВИН САВКЕВИЧ БЕЗПАЛЬЦЕВ КРУПА ГУБЕРУК ЩЕРБИК
ГАЛЬОНКА ВОВЧАНСЬКИЙ СИЧОВ ТУЖИЛОВ КОБИШ ТРОФИМЕНКО МИКУСЬ
ГЛУЩЕНКО ЄВДОКИМЕНКО КОЛЬВАХ МАЗУРИК ЄМЕЦЬ ГРИБКРЕТ СМІРНОВА ЧАПЛИГІН
НАГАЙЧЕНКО СИЛКО КОВАЛЬЧУК БЕНДІКОВ БЕРЕСТОВСЬКИЙ МЕЛЬНИЧУК САРАБУН
ЯСІНСЬКИЙ ГАВРИЛІВ КИРСАНОВ РИБАКОВ МУКАН РОДЗЕН ОНІНА БОРГУН
СОРОЧІНСЬКИЙ МИГАЛАТІЙ БАТОГ ГАРАК ОБОРІН КЛИМОВИЧ ТЕРЕЩЕНКО МАР'ЯНИЧ
АНДРУЩЕНКО ГУТИРЯ ПАНАСЮК ПЕТРІВСЬКИЙ ТИХОША ПАРУБІЙ БІЛІНЧУК-ПОРТЯК
ВОРОБІЙОВ ОРЛОВ БУЧКО ПРУС ТОРОПОВ СОБЕЧКО ЛЕСЬКОВ ЖУК ПЕТРУЩЕНКО
БОНДАРЕНКО КОЗЛИШИН НАУМЕНКО ПРИХОЖАЙ ЧОРНЕНЬКА КОСТИШИН
ЧОРНОГОРСЬКА АНУФІС ВАГНЕР НОВАК КУЗЬМЕНКО МАНДЗЮК СТЕПОВИК

**ЛЮДЕЙ ЛІТЕРАТУРИ ЗАГИНУЛИ
У РОСІЙСЬКО-УКРАЇНСЬКІЙ ВІЙНІ**

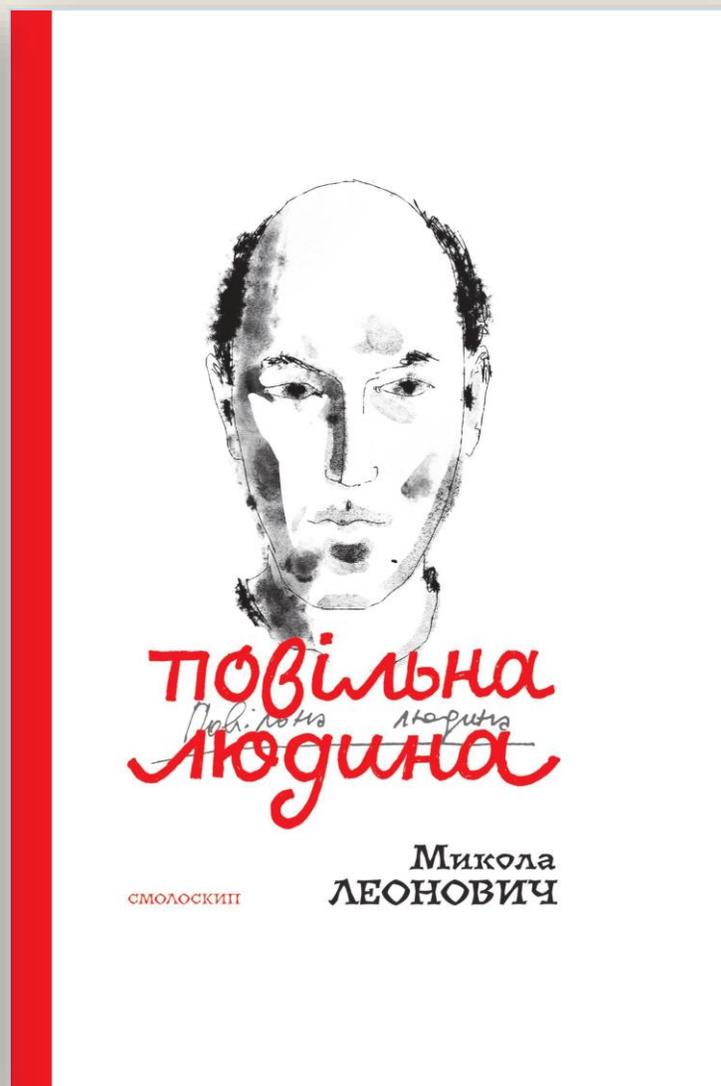
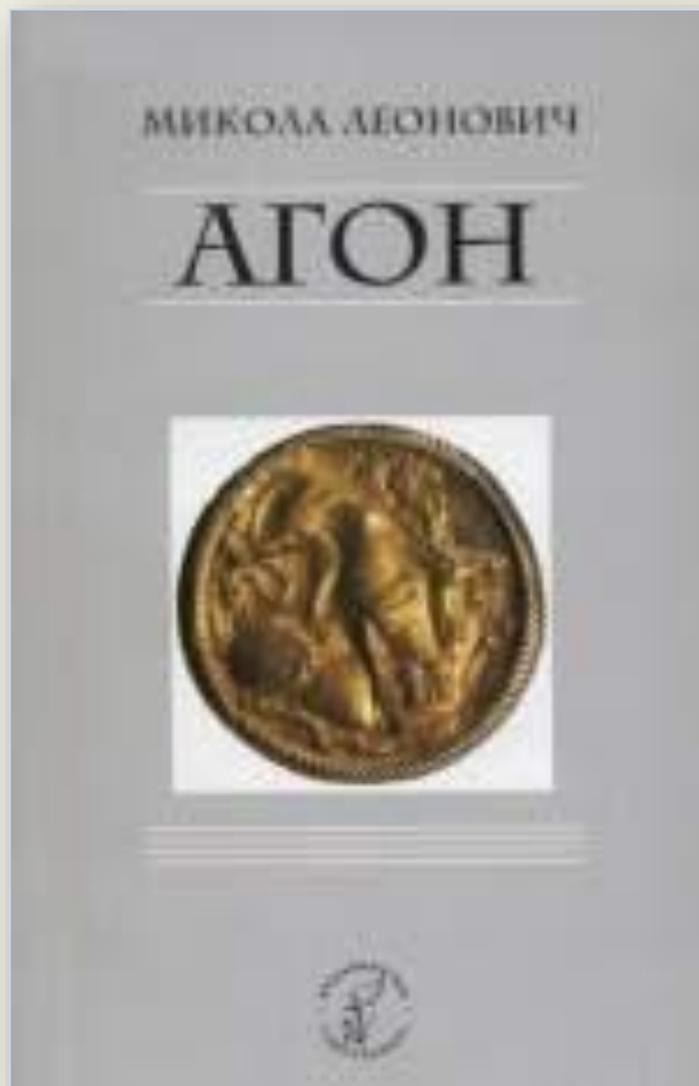

МИКОЛА ЛЕОНОВИЧ

19.09.1981

Відомості про життя і творчість

- Народився в м. Полтаві.
- 1998 р. закінчив Полтавський міський національний ліцей № 1 (нині – КЗ «Полтавський міський багатопрофільний ліцей № 1 імені І. П. Котляревського Полтавської міської ради Полтавської області»).
- У 1999–2005 рр. навчався в Полтавському державному (нині – національному) педагогічному університеті імені В.Г.Короленка, здобув кваліфікацію вчителя української мови і літератури та англійської мови і зарубіжної літератури; магістра педагогічної освіти, викладача української мови і літератури.
- Певний час працював учителем англійської мови в Полтавській НСШ № 35 (нині – КЗ «Гімназія №35 Полтавської міської ради Полтавської області»).
- Згодом присвятив себе творчій праці літератора й художника, здобув визнання й авторитет на цих теренах.
- У лютому 2023 р. вступив до лав ЗСУ, а 27 квітня того ж року перестав виходити на зв'язок – зник безвісти, боронячи від російських загарбників місто Авдіївку.
- Має дружину й двох доньок.
- Автор поетичних збірок «Агон» (2004), «Повільна людина» (2024).

Зміст збірки «Повільна людина»

- «01. Агон (Окремі вірші & важкі блюзи), 2002–2003»
- «02. Read my lips (Повторюй це за мною), 2006–2007»
- «03. Цикли, 2007–2017»
- «04. Вірші (Поза збірками), 2010–2021»

* * *

Коли я помру,
кров моя стане великим човном
і попливе рікою до моря, а далі
знайде собі острів у океані.
Тож, мамо,
ви тоді не плачте,
сльози не лийте —
моя душа співатиме вам пісні
з острова в океані.

* * *

Нехай думають всі
Що я є поет
Я був ним допоки тебе
Не зустрів
Я не знав тебе і гадав
Що слова мої
То поезія
А насправді це ти

ЗАПОВІТ

Я буду жити в багатьох містах,
І як нінащо й ніде стане жити
Й розітне вічну ніч одвічний жах,
Впаде душа моя на темні плити.

Мій скутий дух не був ніколи птах,
І у розпачливім своєму відземеллі
Я загубив свій шлях в чужих літах,
В чужих вустах, в чужому зіллі й зелі.

Нехай не ти, моя свята земля,
Яку не опізнати, не пізнати
У болі цім, що прийде звіддалля
Здолати: ані ти, нескорбна мати, —

Нехай ніхто не прийде відшукать
Мої слова, несталі і нещирі.
Мої слова, мою нестримну статть
У розпачі, міжчассі й недовірі.

ВАДИМ САФРОНЕНКО

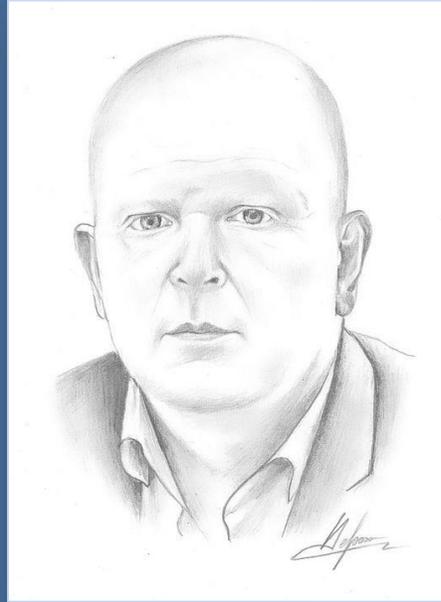
(21.01.1978–16.05.2022)

- У 1994–2000 рр. навчався на філологічному (сьогодні – української філології та журналістики) факультеті Полтавського національного педагогічного університету імені В. Г. Короленка, учитель української мови і літератури.
- Після завершення навчання працював за фахом у ЗОШ № 2 м. Синельникового Дніпропетровської області; із березня 2014 р. обіймав посаду директора Михайлівської СЗШ – Михайлівського ліцею Раївської сільської ради Синельниківського району Дніпропетровської області; вів активну громадську діяльність, писав вірші.
- 14 квітня 2022 р. був мобілізований на захист Батьківщини і направлений до в/ч А7285. Загинув 16 травня 2022 р., виконуючи бойове завдання в місті Соледарі Донецької області. 24 травня 2022 р. відбувся чин відспівування воїна.

Не для свята зустрілись ми з вами,
Нас усіх поєднала війна.
Гірко нам, що за цими словами
Не одного бійця сивина...
Батальйон наш піхотний, ти-славний
Бо піхота- завжди авангард,
Не чекаємо ми з неба манни,
Треба нам переможний парад.
Ми вп'ятох, і своя в нас ділянка,
По команді усі підем в бій,
Є два Юрія в нас і Віталій,
У команді Вадим і Сергій.
Ми гвинти одного механізма,
Перемоги куємо ми меч,
На расею поглянем крізь призму,
Скинем їхній тягар ми із плеч!
Нас логістика з вами єднає,
Ми могутні, ми сила без меж,
У руках в нас робота співає,
Хоча зброя в руках у нас теж!
Тож єднаймося браття завзято,
Згуртували нас ненависть, біль,
В Україну вже близиться свято,
Перемога - це круто, це - стиль!!!

Військовий побратим Вадима Юрійовича – захисник України, художник Сергій Деркач залишив про нього такий щемливий допис у мережі «Фейсбук»:

«Привіт друже....

Я тебе знав лише місяць, але цього було досить, щоб побачити всю глибину твого серця.

Ти був справжнім товаришем, готовий завжди прийти на поміч, дуже ввічливий, турботливий – завжди за всіх турбувався.

А які вірші ти писав!

Пам'ятаю: нас построїли і шукали добровольців на нуль, я тоді вийшов.

Ти мене лаяв:

– навіщо це мені

Я тобі відповів:

– у мене відчуття, що потрібно їхати.

Коли ми 15 травня уже від'їжджали в ніч, ти підійшов до мене і витягнув з кишені маленьку іконку і віддав мені, і я побачив на твоїх очах сльози.

Ти прощався.....

Наступного дня – 16 травня – ти загинув після прильоту ракети.

Вадиме, брате, земля тобі пухом....

Ти в нашій пам'яті назавжди».

Sergey Derkach. Вадим Сафроненко

16 травень [2022]

** Портрет Вадима Сафроненка створив Сергій Деркач*